

Sygn. akt V CSK 258/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku I. K. i J. K.

przy uczestnictwie K. N., W. N., Skarbu Państwa - Starosty [...] oraz Powiatowego Zarządu Dróg w B. z siedzibą w R.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawcy uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością. Podkreślili w szczególności, że jeżeli Sądy dokonały rozgraniczenia według stanu prawnego, to powinny ustalić, do jakiego miejsca na gruncie sięga prawo własności wnioskodawców i uczestników, stosownie do ich tytułów własności, tj. aktów własności ziemi. Niedopuszczalne zatem było pominięcie przez Sądy treści aktów własności ziemi, zwłaszcza w odniesieniu do powierzchni dotyczących ich nieruchomości

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, na którą powołują się wnioskodawcy, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów. W szczególności należy przypomnieć, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa, akt własności ziemi stwierdza w sposób wiążący jedynie samo nabycie z mocy prawa własności nieruchomości, natomiast nie jest wiążący w zakresie dotyczącym powierzchni i granic nabytej nieruchomości, w związku z czym granice takiej nieruchomości są ustalane samodzielnie w postępowaniu rozgraniczeniowym

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 11/12 i cytowane w nim orzecznictwo).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]

db